Ana Alonso

Una mà en la pedra

Il·lustracions
de Pablo Torrecilla

ANAYA

PESSIGUET DE SAL

Títol original: *Una mano en la piedra*

1a edició: març 2013

Direcció de la col·lecció: Olga Escobar

© Del text: Ana Alonso, 2012
© De les il·lustracions: Pablo Torrecilla 2012
© De les fotografies de coberta: Getty Images; Antonio Vázquez/Anaya
© De les fotografies de les fitxes: Arxiu Anaya (Cosano, P.;
Ramón Ortega, P. - Fototeca de España; Valls, R.; Zuazo, A.H.)
© Grupo Anaya, S. A., Madrid, 2013
Juan Ignacio Luca de Tena, 15. 28027 Madrid
www.anayainfantilyjuvenil.com
e-mail: anayainfantilyjuvenil@anaya.es

Disseny de la coberta:
Miguel Ángel Pacheco, Javier Serrano
i Patricia Gómez
Traducció: Paula Soriano

ISBN: 978-84-678-4160-2
Dipòsit legal: M-2447-2013

Imprés a Espanya - Printed in Spain

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó, multes o ambdues ensems, ultra les indemnitzacions corresponents per danys i perjuís, per a aquells qui reproduïren, plagiaren, distribuïren o comunicaren públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada per qualsevol mitjà sense autorització prèvia.

Ana Alonso

Una mà en la pedra

Il·lustracions
de Pablo Torrecilla

ANAYA

Capítol 1

Clara no es podia creure que sa mare li l'haguera jugada una altra vegada.

Li havia promés que aquell estiu seria diferent.

—Enguany, les vacances estan pensades a la teua mida, Clara —van ser les seues paraules—. Farem barbacoes, volarem catxerulos... I, per descomptat, anirem a la platja. És el que vols, veritat? T'encanta la platja...

Clara va fer que sí amb el cap i, fins i tot, es va atrevir a mostrar un somriure d'orella a orella. Feia segles que esperava unes vacances com aquestes; com les que tenen tots... Unes vacances que no consistiren a esperar en un hotel (o, pitjor encara, en una tenda de campanya) mentre sa mare es dedicava a buscar ossos de fa milers d'anys en un barranc o en una cova. Normalment, les excavacions les obligaven a viatjar a països on feia una calor espantosa a l'estiu i la gent, tot i que era molt amable, parlava uns idiomes molt estranys. I no hi havia mai ningú de la seua edat amb qui poguera jugar: ni a l'hotel, ni al jaciment, ni enlloc.

Si almenys la deixaren col·laborar... Seria divertit. Andrea, la mare de Clara, s'ho passava d'allò més bé amb els companys d'excavació. Eren tots paleontòlegs. Millor dit, «paleoantropòlegs». El seu treball consistia a buscar ossos d'éssers humans primitius. Era una tasca bastant dura perquè havien d'excavar amb molta atenció per a no trencar res i havien de traure cada element trobat amb delicadesa, en acabant havien d'anotar detalladament on l'havien trobat i quines coses hi havia al seu voltant, per tal de poder analitzar-lo més avant i saber de quina època era. Una tasca gens fàcil...

No obstant, pareixia que aquesta faena agradava a Andrea més que cap altra al món. Clara estava convençuda que, fins i tot, li agradava més que estar amb la filla. Cada vegada que l'equip trobava un fragment d'os qualsevol, Andrea tornava a l'hotel contentíssima, com si li haguera tocat la loteria. De vegades, ni tan sols podia dormir de tanta emoció.

Segurament, Clara també se n'emocionaria si sa mare haguera compartit amb ella aquells moments tan especials. Potser, en comptes d'avorrir-se en un hotel, podria haver donat una mà al jaciment, perquè, a més a més, era bastant observadora i estava segura que, si li hagueren deixat, ella també hauria trobat algun os amagat.

Per desgràcia, sa mare no opinava el mateix. Segons ella, buscar ossos en una excavació era un treball «científic». Calien molts anys d'estudis per a fer-ho bé.

Els «aficionats», en la seua opinió, només emboliquen i ho espatllen tot i, quan es tractava d'ossos vells, Andrea pensava que els xiquets només eren això: aficionats.

Si Pau, el pare de Clara, haguera tingut una professió normal i corrent, ella s'hauria pogut quedar a casa amb ell tranquil·lament. No hi hauria hagut platja ni grans diversions, però almenys s'hauria estalviat la calor i les picades de mosquit... El problema era que Pau tenia un treball encara més estrany que el d'Andrea. També era científic, però estava especialitzat en els climes antics... I això volia dir que, cada estiu, havia de viatjar al Pol nord.

Anar al Pol nord era pitjor encara que viatjar per països desconeguts buscant ossos vells, perquè també a l'estiu feia un fred horrible. El pare de Clara sempre comentava que, algun dia, demanaria una llicència per estudis. Si li la concedien, podrien aprofitar l'estiu per a fer un gran viatge els tres junts a llocs turístics normals, com París, Londres o Roma. Fins i tot, anirien a Disneylandia...

Però, mentrestant, Clara no tenia més remei que passar les vacances amb la mare. Per això, quan Andrea li va assegurar que aquell any tot seria diferent i que tindria platja i barbacoes, se'n va alegrar de veritat. I, al principi, just quan van arribar a Astúries, Andrea semblava que estava disposada a complir totes les promeses. Fins i tot, es va comprar un vestit de bany nou: un

biquini amb flors tropicals. Clara li'l va veure posat a l'emprovador; estava guapíssima...

Però, després d'aquell dia, Andrea no se'l va tornar a posar. I era una llàstima, perquè la casa on estaven passant l'estiu estava dalt d'un penya-segat, molt a prop de la platja. Només calia baixar uns quants escalons tallats en la pedra per a arribar-hi...

De totes maneres, estava clar que Andrea no s'interessava gens per la platja. Li interessaven més els penya-segats i les seues coves, i les roques que s'hi podien veure al darrere, i tot el que tenia a veure amb pedres i ossos i res a veure amb tovalles i crema solar. No canviaria mai!

Ja feia una setmana que estaven a Astúries, amb la iaia Ester i la tia Mila, una germana de la iaia. Cada dia, quan Clara s'alçava, descobria que sa mare se n'havia anat de bon matí a fer una volta pels penya-segats.

La iaia li preparava un dels seus desdejunis especials, amb torrades untades de tomaca i oli, i després s'asseia davant d'ella a la taula de la cuina i l'observava mentre menjava. Sentia tristor per la néta; se li notava a la cara... S'adonava que res era com Clara s'havia esperat i li hauria agradat poder ajudar-la, però no sabia com fer-ho.

—No t'enfades amb ta mare —li va dir un matí, mentre Clara removia distreta el cacau de la tassa amb la cullera—. La ciència és la seua passió i no sap des-

connectar de la faena. Necessita explorar un poc totes aquelles coves velles. Has de tindre paciència... Quan es convença que per ací no hi ha res que li puga interessar, se'n vindrà amb nosaltres a la platja, ja ho veuràs.

—Ja fa tota una setmana que estem ací i encara no se n'ha convençut —li va contestar la néta—. Més bé el contrari; cada dia se'n va un poc més matí...

—Però la platja és igual de divertida sense ella, no? I, si vols, a la vesprada o demà podem anar al cine. Crec que han estrenat una pel·lícula en 3D al poble.

Clara va arronsar els muscles en un gest que no volia dir ni que sí ni que no. La iaia només volia ajudar-la i, per no deixar-la en ridícul, no li va explicar que la pel·lícula de què parlava era sobre cotxes que parlaven, o siga, una història per a xiquets menuts. Va ser en aquell moment concret que Clara va prendre una decisió: el problema no era de la iaia, sinó d'ella mateixa. Per tant, ella era qui havia de posar-hi remei...

Per tant, l'endemà al matí va passar a l'acció. Quan Andrea va aparéixer a la cuina a les huit en punt per prendre el desdejuni, va trobar la filla vestida i amb la cantimplora i la motxilla preparades.

Al principi va mirar Clara amb un somriure, sense comprendre res.

—Bon dia, filla. Te'n vas a algun lloc?

Clara desitjava que arribara aquest moment.

—Sí, mamà —li va respondre molt seriosa—. Me'n vaig amb tu.

Andrea va parpellejar desorientada.

—Però Clara, t'avorriràs. Només vaig a passejar per les roques. Tornaré de seguida...

—No és de veres. No tornaràs de seguida, tornaràs a l'hora de dinar, com cada dia. Però em fa igual, perquè hui pense acompanyar-te.

—A veure pedres?

—Pedres, ossos... El que siga —va dir Clara amb decisió—. Quan vulgues ens n'anem.

La mare va sospirar.

—Està bé. Serà divertit estar juntes, per una vegada. I qui sap, potser t'agrada... Au anem, no perdem el temps. Com més prompte arribem als penya-segats, millor.

Una mà en la pedra

La mare de Clara és paleoantropòloga i sempre passa les vacances buscant jaciments nous. Però, aquesta vegada, és Clara qui descobrix, a l'entrada d'una gruta, una mà de color ocre dibuixada en la roca... Quan recolza la mà damunt de la pintura, nota un contacte humà i, davant d'ella, apareix Leia, una xiqueta de Cromanyó que li mostrarà com era la vida a l'època de les Cavernes.

Amb «Una mà en la pedra» aprendràs...

Com era la vida quotidiana al paleolític.

A partir de 10 anys

Coneixement del medi

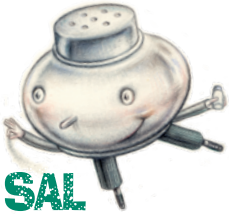

PESSIGUET DE SAL

Per a fer més gustosa la lectura!

ISBN 978-84-678-4160-2

9 788467 841602

1589407

ANAYA

www.anayainfantilyjuvenil.com